

Arrest

nr. 155 449 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LEWANDOWSKI, loco advocaat M. GEYSKENS, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 9 december 2011 te Brazilië in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster dient op 31 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 4 juni 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.05.2012 werd ingediend door:

*Naam: [R.]
Voorna(a)m(en): [E.]
Nationaliteit: Brazilië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3°worden de wachtuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de Raad “te zeggen voor recht dat verzoekster gemachtigd blijft in België te verblijven tot minstens 03.12.2017 of tot wanneer aan de erkenning van het recht op verblijf van verzoekster overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 op regelmatige wijze een einde wordt gesteld”.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over beslissingen van de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad spreekt zich dan ook enkel uit over de vraag of de aangevochten beslissingen van 22 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet zijn genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht.

2.2. Ter terechtzitting stelt verweerder de door hem in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep – die was gegrond op de vaststelling dat verzoekster op 3 december 2013, bedoeld wordt waarschijnlijk 2012, de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie werd uitgereikt – niet te handhaven. Hij wijst er thans op dat de verblijfskaart ten onrechte werd uitgereikt door de gemeente, en hieraan geen onderliggende beslissing tot erkenning van het recht op

verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag lag. Er dient bijgevolg niet langer te worden ingegaan op deze in de nota opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel als volgt toe:

“- Uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 vloeit voort dat een bestuurshandeling met individuele draagwijdte moet steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is én die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden².

- Hoewel verzoekster in casu uiteindelijk op 04.06.2015, bijna 3 jaar na de beslissing hieromtrent op 22.11.2012, kennis kreeg van de motieven op basis waarvan haar aanvraag van een machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied als familielid van een burger van de Unie van 31.05.2012 ongegrond werd verklaard, toch rechtvaardigen deze de bestreden beslissing niet.

Op het moment van haar verblijfsaanvraag beschikte haar echtgenoot over diverse onroerende goederen zowel in België als in Brazilië, zodanig dat bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat hij over onvoldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

Het bestaan van dergelijke bestaansmiddelen kan niet alleen afgeleid worden uit het feit dat men voldoet aan hetgeen hierover vooropgesteld wordt in (huidig) artikel 40ter, lid 2, 1e streepje van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, m.n. “bestaansmiddelen die ten minsten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Voormelde opgave is slechts exemplatief. Betrokkenen moeten ook op andere manieren kunnen aantonen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn om geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandsstelsel van België.

Uit de praktijk blijkt dat er bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoekster er wel degelijk voldoende bestaansmiddelen waren. Verzoekster heeft ook pas nadat zij gebroken had met haar Belgische echtgenoot een aanvraag tot geldelijke ondersteuning ingediend bij het OCMW te Beringen en dit vanaf 01.07.2014, derhalve reeds meer dan 2 jaar nadat zij België binnen gekomen was. Voordien werd zij steeds onderhouden door haar echtgenoot (ook al ontving deze alsdan slechts een werkloosheidsuitkering, aangevuld met de opbrengsten van zijn onroerende goederen) en diende zij geen beroep te doen op het sociale bijstandsstelsel van België.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn zelf overigens steeds te goeder trouw geweest. Aangezien zij hieromtrent verder niets meer vernamen, gingen zij er van uit dat alle noodzakelijke informatie ter beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoekster aan de bevoegde diensten werd overgemaakt en er dienaangaande geen verdere initiatieven dienden ondernomen te worden.

De motivering die destijds, op 22.11.2012, door verweerster aan haar beslissing gegeven werd, is thans, ca. 3 jaar later, ook niet langer relevant, nu de praktijk heeft uitgewezen dat er wel degelijk sprake was van voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

3.1.2.1. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de uiteenzetting van het middel enkel concreet wordt betrokken op de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en het middel dan ook enkel in het licht van deze beslissing wordt onderzocht.

3.1.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, nu niet blijkt dat is voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt toegelicht dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt en dit laatste bewijs in casu niet werd geleverd waardoor de bestaansmiddelen bestaande uit werkloosheidsuitkeringen niet kunnen worden weerhouden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de genomen weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

Verweerder stelt in de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat verzoekster weliswaar aantoonde dat haar Belgische echtgenoot een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat zij hierbij ook het bewijs leverde dat deze actief op zoek is naar werk. Verweerder oordeelt dat, gelet op het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet, bij gebreke van het bewijs dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk de

werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen en bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster niet betwist dat zij geen bewijs voorlegde aan het bestuur dat haar echtgenoot actief werk zocht. Verweerder heeft dan ook correct vastgesteld dat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking konden worden genomen bij het bepalen of de Belgische echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot ten tijde van de aanvraag beschikte over diverse onroerende goederen zowel in België als in Brazilië. De Raad benadrukt in dit verband evenwel dat de bewijslast voor het aantonen van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in beginsel bij verzoekster berustte. Er blijkt niet dat zij bij het bestuur stukken voorlegde betreffende diverse onroerende goederen, of inkomsten uit dergelijke onroerende goederen, waardoor evenmin blijkt dat dit gegeven door het bestuur in rekening kon of diende te worden gebracht. Er werd enkel een koopakte op naam van de echtgenoot van een appartement voorgelegd. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden weigeringsbeslissing geen rekening houden met bepaalde elementen die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu bij voor het eerst in haar verzoekschrift aanbrengt. Dit gegeven kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat het loutere feit dat de Belgische referentiepersoon verschillende onroerende goederen zou hebben terwijl voor het overige geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rekening kan worden gehouden, nog niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de genomen weigeringsbeslissing. Het hebben van onroerende goederen kan zo weliswaar tot gevolg hebben dat personen, bijvoorbeeld nu zij geen huurlasten hebben, met minder bestaansmiddelen in hun behoeften kunnen voorzien, doch er blijkt niet dat het louter bezitten van onroerende goederen in België en Brazilië op zich in de plaats kan treden van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Concrete inkomsten uit onroerende goederen lagen en liggen niet voor.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat uit de (latere) feiten is gebleken dat zij tijdens haar huwelijk op geen enkel ogenblik ten laste is gekomen van de sociale bijstand en zij pas na te hebben gebroken met haar echtgenoot zich heeft gericht tot het OCMW voor steun, benadrukt de Raad andermaal dat hij zich bij de beoordeling van de bestreden weigeringsbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheids-toetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het gegeven dat verzoekster steeds te goeder trouw is geweest wordt niet betwist, doch vermag geen afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“ Overeenkomstig artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wordt het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in België zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag van de verblijfsvergunning erkend aan de familieleden van de burger van de Unie onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald.

De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn bedraagt volgens artikel 42 §3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

- In casu diende verzoekster op 31.05.2012 een verzoek in om gemachtigd te worden gedurende een periode van meer dan drie maanden in België te verblijven.

Na verstrijken van een periode van zes maanden (zoals vooropgesteld in artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980) werd aan verzoekster op 03.12.2012 een F-kaart afgeleverd, op basis waarvan zij toegelaten werd in België te verblijven tot 03.12.2017 (maximale termijn van 5 jaar overeenkomstig artikel 42 §3 in fine van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980).

Kennelijk werd het verzoek tot machtiging tot verblijf in België eerder op 22.11.2012 toch negatief beoordeeld door verweerster, doch deze beslissing werd pas bijna 3 jaar later, op 04.06.2015 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster werd tevoren niet van deze beslissing op de hoogte gebracht. Zij kreeg integendeel op 03.12.2012 een F-kaart afgeleverd en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Gelet op al het voorgaande diende verzoekster er dan ook van uit te kunnen gaan dat haar verblijfsaanvraag positief beoordeeld was, dat er geen bijkomende bewijzen dienden geleverd te worden om aan te tonen dat aan alle vooropgestelde voorwaarden om gemachtigd te worden in België te verblijven voldaan zou zijn.

Verweerster wekte bij verzoekster de indruk dat zij aan alle voorwaarden voldeed om in het kader van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot in België te kunnen verblijven, dit principieel tot 03.12.2017. Met de uitreiking van de F-kaart, 6 maanden na aanvraag van haar verblijfsvergunning, diende verzoekster er op te kunnen vertrouwen dat haar verblijfsaanvraag van 31.05.2012 positief beoordeeld werd.

Door thans alsnog over te gaan tot betekening van de beslissing van 22.11.2012, waarbij een bevel werd gegeven om binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten om reden dat niet aan alle voorwaarden voldaan zou zijn om in het kader van de gezinshereniging langdurig in België te verblijven, heeft verweerster het rechtmatig vertrouwen van verzoekster ernstig geschonden.”

3.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster wijst erop dat haar, na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op 3 december 2012 een elektronische F-kaart werd uitgereikt geldig tot 3 december 2017. Zij benadrukt dat haar vervolgens pas op 4 juni 2015 de thans bestreden beslissingen werden betekend, waaruit blijkt dat haar aanvraag op 22 november 2012 was verworpen en haar bevel was gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij is van mening dat zij erop mocht vertrouwen dat haar aanvraag positief was beoordeeld en zij voldeed aan alle verblijfsvoorwaarden, en zij aldus minstens tot 3 december 2017 in het Rijk vermag te verblijven. Zij stelt dat haar rechtmatig vertrouwen ernstig is geschonden waar haar op 4 juni 2015 alsnog beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend.

De Raad merkt allereerst op dat het gegeven dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen niet plaatsvond voor de laatste dag van de termijn bedoeld in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, ondanks het gegeven dat deze toen reeds waren genomen, op zich geen afbreuk vermag te doen aan de wettigheid ervan. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet handelt in wezen ook enkel over situaties waarin er een recht op verblijf van meer dan drie maanden bestaat, hetgeen in casu op geen enkel ogenblik kon worden vastgesteld. De Raad benadrukt dat een gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de genomen beslissingen op zich nog niet aantast (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). De Raad benadrukt verder ook dat de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden

aanzien als een erkenning van een verblijfsrecht, zodat verzoekster ook niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij een rechtmatig vertrouwen had dat haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was toegekend. De Raad benadrukt in ieder geval ook dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Verzoekster werd pas op 3 december 2012 in het bezit gesteld van de F-kaart, zodat zij zich voor de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen van 22 november 2012 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling verricht nadat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS